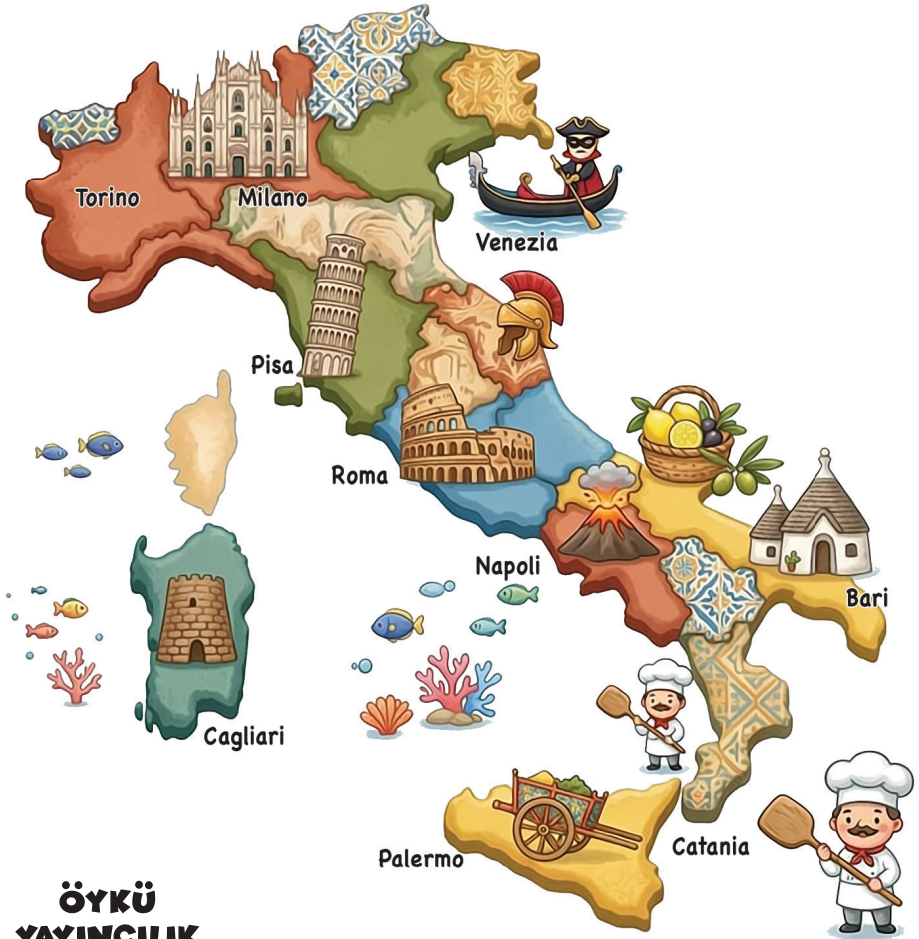

ATEŞİN KÜLLERİ İTALYA

ATEŞİN KÜLLERİ İTALYA

Asel, resim çizmeyi ve piyano çalmayı çok seven yetenekli bir çocuktur. Ailesi de yeteneklerinin farkındaydı ve onu her zaman desteklemiş, yeteneklerini daha da geliştirmesi için ellerinden geleni yapmışlardı.

Okulda da bu durum farklı değildi. Ders başarısı, sorumluluk bilinci, arkadaşlarıyla ilişkileri ve yetenekleri öğretmeninin dikkatini çekiyor ve ona her konuda yardımcı oluyordu. Okul idaresi, müzik ve resim sınıfları sayesinde onun gibi yetenekli çocuklarla birlikte farklı şöenler düzenleyebiliyordu. Asel, yıl sonunda arkadaşlarıyla resim sergisi düzenlemeyi düşünüyordu.

Yine bir sabah rengârenk kalemleriyle dolu sırt çantasını tek omzuna atarak neşyle okulun kapısından içeri girdi. Koridorda yürürken, sınıf kapısının önünde duran öğretmeni Derya Hanım'ı gördü.

Derya Hanım her zamanki sevecen tavırlarıyla Asel'e baktı. "Günaydın Aselciğim, senin gelmeni bekliyordum. Sana müthiş bir haberim var!" dedi.

Öğretmenin sesindeki heyecan, Asel'i iyice meraklandırmıştı. Gözleri parladı. Acaba yeni bir resim ödevi miydi? Yoksa okulda bir konser mi planlanmıştı? Heyecanla öğretmenine baktı.

Derya Hanım gülümsedi. "Eminim bu habere çok sevineceksin."

Asel, enerji dolu bir şekilde durduğu yerde dans etmeye başladı. Ne zaman mutlu bir haber alsa dans ederdi. Öğretmeni de elinden tutup dansına eşlik etti. Kısa bir süre sonra Asel durdu ve öğretmenine baktı. Öğretmeninin cevabını beklemeye başladı.

Derya Hanım, "Biliyorsun Asel, senin resim yeteneğin gerçekten olağanüstü. Okulumuz adına katılabileceğin ödüllü bir resim yarışması düzenlenecek. Bu yarışmaya başvurmanı istiyorum. Çizimlerin sayesinde bu yarışmada çok iyi derece alacağına eminim." dedi.

Asel duyduklarına inanamadı. Gözleri kocaman açıldı, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Rüyaları gerçek olmuştu.

“Gerçekten mi öğretmenim? Resim yarışması mı?” diye sordu.

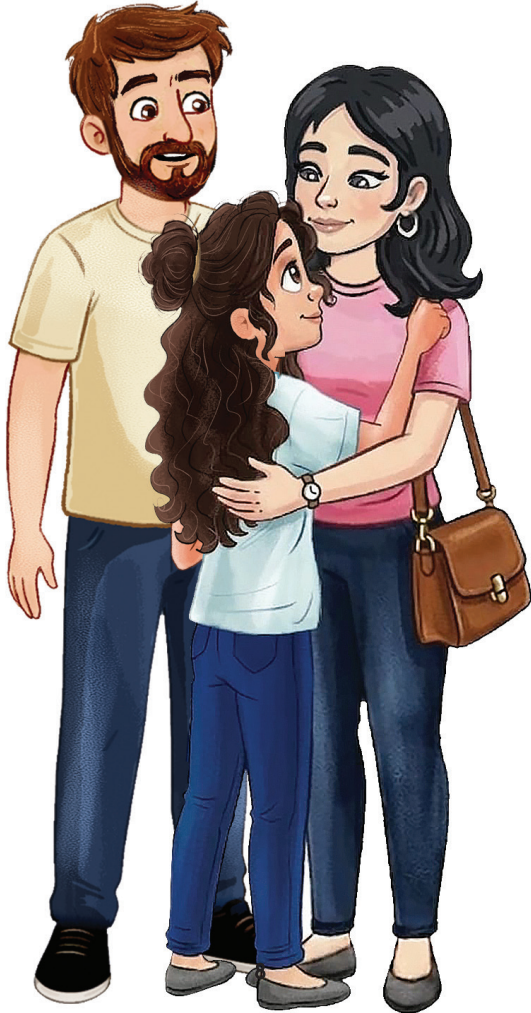
Derya Hanım nazikçe Asel’in saçlarını okşadı. “Evet, senin yeteneğin buna fazlasıyla yeter. Ne dersin, okulumuzu temsil etmek ister misin?” diye sordu.

Asel’in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Böyle bir fırsatın karşısına çıkması onu çok heyecanlandırmıştı. Aklına ailesinin ve öğretmenin onlara olan inancı gelince, hemen kararını verdi. “Evet, isterim öğretmenim!” diye sevinçle bağırdı. “Okulumuzu en iyi şekilde temsil edeceğim.” dedi.

Asel eve döndüğünde kapıdan girer girmez anne ve babası onu gülümseyerek karşıladılar. “Size harika bir haberim var!” diyerek babasının boynuna atıldı. Resim yarışmasına

katılacağını söyledi. Annesi ve babası, Asel'in anlattıklarını can kulağıyla dinlediler.

Asel'in konuşması biter bitmez, ikisi de aynı anda Asel'e sıkıca sarıldı. "Seninle gurur duyuyoruz canım kızım!" dedi annesi.

Babası, “Bu yarışma için hangi çizim malzemesi gerekiyorsa hemen alalım. Sen yeter ki kalbinin derinliklerinden gelen güzellikleri tuvale çiz!” dedi.

Ertesi sabah Asel'in odası adeta bir sanat atölyesine dönüşmüştü.

Odasında yepyeni bir şövale, kocaman bir tuval, rengârenk yağlı boyalar ve her boydan fırçalar vardı. Her şey hazırды. Asel, malzemelere hayranlıkla baktı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Heyecanla sandalyesine oturdu, önündeki şövalede duran bembeyaz tuvale baktı. Gözlerini kapattı, zihninde çizeceği resmi canlandırmaya çalıştı. Sonra gözlerini açtı, eline bir fırça aldı. Bir anda sanki bütün ilhamı uçup gitmişti. Aklına tek bir şey bile gelmiyordu. Zihni bomboş bir sayfa gibiydi. Ellerini alnına götürdü, derin bir nefes aldı ama yine de aklına bir şey gelmiyordu. Fırçayı parmaklarının ucunda çevirmeye başladı. Yarışma çok yakındı,

bu fırsat çok önemliydi ve o bomboş tuvale bakıp duruyordu. Şimdi ne yapacaktı? İçindeki coşku, renkli dünya nereye kaybolmuştu? Kaybettiği bir eşyayı arıyor gibiydi. Odada bir oraya bir buraya dolaşıp duruyordu. Birden sandalyesine oturdu ve öylece kaldı.

Asel, dakikalarca tuvalin karşısında hiçbir şey yapmadan bekledi. O sırada odanın kapısında annesi belirdi, nazikçe içeriye girdi. Annesinin yüzünde, Asel'in endişesini fark ettiği anlaşılıyordu.

“Aselciğim, her şey yolunda mı? Bir sorun mu var, neden öylece duruyorsun?” diye sordu.

Asel üzgün bir şekilde annesine döndü. Sesi titriyordu. “Anne, aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bütün fikirlerim uçup gitti sanki. Bu kocaman beyaz tuval bana bakıyor, ben de boş boş ona bakıyorum. Ne çizeceğimi, nasıl çizeceğimi bilmiyorum.” dedi.

Annesi, kızının yanına oturdu ve şefkatle saçlarını okşadı. Asel'in kendini bu kadar çaresiz hissetmesine üzülmüştü ama bir yandan da kızının bu durumun üstesinden gelebileceğini biliyordu.

“Canım kızım, bazen ilham en beklemediğin anda gelir. Belki de zorlamamalısın.

Resim yapmak için biraz mola vermeye ne dersin? Mesela yürüyüş yapabilirsin.”

Asel telaşla, “Ama anne, yarışma yaklaşıyor. Çok az zamanım kaldı!” diye karşı çıktı.

Annesi yumuşak bir ses tonuyla, “Biliyorum tatlım ama bazen en iyi eserler, zihnini dinlendirdiğinde, başka şeylerle uğraşırken ortaya çıkar. Hatırlasana, piyano çalarken bazen tıkanırdın oluyordu. Ne yapardın o zaman?” dedi.

Asel’in gözleri birden parladı. Annesi haklıydı! Piyano çalarken bir melodiyi bulamadığında, genellikle odasında dolaşır, pencereden dışarı bakar ya da en sevdiği hikâye kitaplarından birini okurdu.

Annesi yavaşça Asel’i şövalyesinden uzaklaştırıp odanın ortasına doğru çekti ve eliyle tavanı işaret etti. “Bak, şu an aklından uçup giden ilham perileri, tavanda duruyorlar.

Onlar orada dans ederek aşıya inerler ve senin zihnine tekrar geri gelirler.”

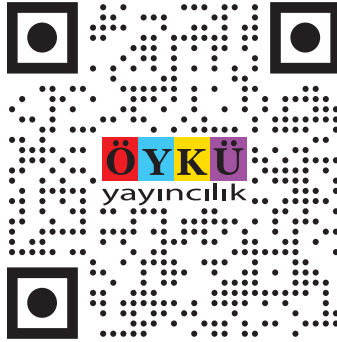
Asel şaşkınlıkla tavana baktı. Annesi, “Onların sana geri gelmesi için ne yapmalısın?” diye sordu.

Asel’in gözleri odanın köşesindeki piyanosuna takıldı. Birden zihninde kocaman bir ışık parladı. “Tabii ya! Müzik!” diyerek hızla piyanonun başına geçti. Parmakları tuşlara dokunduğunda, odanın içini tatlı, tanıdık bir melodi doldurdu.

Hikâyenin tamamı 72 sayfadır.
Öykünün devamını merak mı ettin?
Seçkin Kitapçılardan Temin edebilirsin.

İyi ki Öykülerim Var...

www.oykuyayincilik.com • www.oykuekitap.com